

De Letterlijke Vervulling van Israëls Zeven Feesten

Prof. Johan Malan, Mosselbaai (Februari 2013), <http://www.bibleguidance.co.za/>
 Johan S. Malan is voormalig professor antropologie aan de 'Universiteit van die Noorde; sinds 2006 gepensioneerd.

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (HSV).
 Vertaling (hier en daar bewerkt), schema's en voetnoten door M.V.

Wereldwijd is er onder christenen een toenemende belangstelling voor de vervulling van Israëls zeven grote feesten. Veel mensen onderzoeken nu de diepere betekenis en profetische toepassing van deze feesten en krijgen zo een nieuw inzicht in Bijbelse waarheden.

Joodse Feesten

Naam	Joodse maand	Onze maand	Historisch objectief	Schriftreferentie	Profetische betekenis	Status
1. Pascha (<i>Pesach</i>)	14 Niesan (1 ^{ste} maand)	Maart-april	Herinnert Israël eraan dat God hun huizen "voorbijging" (→ Eng. <i>Passover</i>) en hun eerstgeborenen spaarde tijdens de Exodus.	Ex 12:1-14; Lv 23:5; Nm 28:16; Dt 16:1-8; Mt 26:17-20	Voorschaduw Christus' offer voor onze zonden. Verlossing van onze zonden en ultieme verzoening (Hb 9-10).	Vervuld
2. Feest van de ongezuurde broden (<i>Matses</i>)*	15-21 Niesan (1 ^{ste} maand)	Maart-april	Herinnert aan de haastige vlucht van de Israëlieten uit Egypte tijdens de Exodus.	Ex 12:15-20; 13:3-10; 23:15; Lv 23:6-8; Nm 28:17-25; Dt 16:3-8	Het ongezuurde brood is een type van Christus (Jh 6:30-59; 1Ko 5:7-8; 11:24).	Vervuld
3. Feest van de eerste vruchten (<i>Bikkurim</i>)	16 Niesan (1 ^{ste} maand)	Maart-april	Om de eerste vruchten van de gerstooft op te dragen.	Lv 23:9-14	Christus' opstanding, samen met de eerste vruchten (Mt 27:52-53; 1Ko 15:20-23).	Vervuld
4. Pinksteren of Wekenfeest (<i>Sjavoeot</i>)*. Of "Feest van de Oogst"	6 Siewan (3 ^{de} maand)	Mei-juni	Om de eerste vruchten van de tarweoogst op te dragen	Ex 23:16; Lv 23:15-22; Nm 28:26-31; Dt 16:9-12	Beeld van de uitstorting van de Heilige Geest (Hd 2:1-4).	Vervuld
5. Feest van de Bazuinen (<i>Rosj Hasjana</i>)	1 Tisjrie (7 ^{de} maand)	September-oktober	Het Joodse Nieuwjaar. Tot inleiding en inwijding van de zevende maand als sabbatmaand.	Lv 23:23-25; Nm 10:10; 29:1-6	1. Het blazen van de bazuin vertegenwoordigt de Tweede Komst (in 2 fases) van Christus (1Ko 15:52; 1Th 4:16-18). 2. De verzameling van Israël (Mt 24:29-31; Op 19).	Toekomst
6. Verzoendag (<i>Jom Kippoer</i>)	10 Tisjrie (7 ^{de} maand)	September-oktober	Om eens per jaar verzoening te doen voor de zonden van de Israëlieten.	Lv 16:1-34; 23:26-32; Nm 29:7-11	De verzoening voor Israël (Zc 12:10).	Toekomst
7. Loofhuttenfeest (<i>Soekot</i>)*. Of "Feest van de Inzameling"	15-21 Tisjrie (7 ^{de} maand)	September-oktober	Herdenkt Gods grote verlossing en bescherming tijdens de wildernisomwandelingen van de Israëlieten.	Ex 23:16; Lv 23:33-43; Nm 29:12-38; Dt 16:13-17; Nh 8:14-19; Jh 7:1-37	Voorafschaduw de vrede en gerechtigheid van het Milleniale Bestuur van Christus (Am 9:13-15; Zc 14:16).	Toekomst

* De drie belangrijkste feesten waarvoor al wat mannelijk is in Israël verplicht was om naar de Tempel te Jeruzalem te gaan (Ex 23:14-19)

(Grotere versie : <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/JoodseFeesten.pdf>)

De cyclus van de zeven grote godsdienstige feesten die volgens Leviticus 23 jaarlijks door Israël gevierd werden, werpen duidelijk licht op het raadsplan van de Heer voor de redding en geestelijke toekomst van Israël en de naties. We kunnen hierin de heilsweg volgen die bij het kruis en de reiniging van onze zonden begint, en voortgaat met de uitstorting van de Heilige Geest, en daarna door de lange weg van werldevangelisatie tot aan het eind van de kerkbedeling leidt. Daarna vind de opname van de kerk plaats, dan de verdelging van goddeloze koninkrijken tijdens de verdrukking van zeven jaar, gevolgd door de openbare, zichtbare komst van Christus en de vestiging op aarde van Zijn koninkrijk van vrede en gerechtigheid.

De Heer bevestigt in Zijn Woord dat deze feesten niet menselijk van oorsprong zijn, maar door Hemzelf ingesteld werden om Zijn plan voor de verlossing van het verloren mensdom bekend te maken. Met het oog op de toekomstige vervulling ervan, moesten de feesten jaarlijks in de juiste volgorde gevierd worden: “Dit zijn de feestdagen van de HEERE, de heilige samenkomsten, die u op hun vastgestelde tijd moet uitroepen” (Leviticus 23:4). De systematische opeenvolging van de zeven feesten weerspiegelt een duidelijk profetisch programma.

Omdat deze feesten op een finale vervulling in de Messias duiden, zijn ze in hun oorspronkelijke vorm “een schaduw van de toekomstige dingen, maar het lichaam¹ [m.a.w. hun profetische substantie] is van Christus” (Kolossenzen 2:16-17). Alle zeven zijn Christusfeesten die in Hem concrete gestalte verkrijgen. De feesten zijn in twee groepen te verdelen: de eerste groep van vier zijn allemaal vervuld tijdens gebeurtenissen rond Christus’ eerste komst, tot en met de uitstorting van de Heilige Geest, terwijl de laatste drie op gebeurtenissen rond Zijn wederkomst duiden. Het lange tijdsverloop tussen de twee groepen duidt profetisch op de kerkbedeling die tussen de eerste en tweede komst van de Heer Jezus verloopt.

Een erg belangrijk aspect van deze feesten dat in acht moet genomen worden, is dat zij in hun oorspronkelijke, schaduwachtige vorm, aan Israël gegeven zijn om ze te onderhouden zodat zij op de komst van de Messias voorbereid konden worden. In hun vervulde, nieuwtestamentische vorm zijn deze feesten echter voor alle mensen op aarde van belang omdat ze een blauwdruk bevatten van Gods verlossingsplan voor het hele mensdom. Van het ogenblik dat het eerste feest vervuld werd, is het perspectief van Israël naar de hele wereld verschoven, en was het de Heer Zijn opdracht aan de discipelen dat alle mensen daarvan in kennis moesten gesteld worden omdat Gods verlossingsplan voor hen allen is bedoeld - niemand wordt uitgesloten. De zeven feesten en hun toepassingen zijn de volgende:

1. Het Paschafeest

Het Pascha wordt in de maand Nisan gevierd en dat is de eerste maand op Israëls godsdienstige kalender. Het is de lentemaand in het noordelijke halfrond en dan is het gewoonlijk maart volgens de Gregoriaanse kalender. Israël heeft een maankalender waarin elke maand met nieuwe maan begint. Bovendien de godsdienstige kalender hebben zij ook een civiele kalender die zes maanden later, tijdens de herfstmaand op 1 Tisjri begint (meestal in september). Zij noemen die dag *Rosj Hasjana*, of nieuwjaar. In de godsdienstige kalender is Tisjri de zevende maand. Volgens Exodus 12:2 heeft de Heer de orde van de maanden in Israëls kalender tijdens hun uittocht uit Egypte veranderd zodat Nisan de eerste maand geworden is. De lentemaand symboliseert het begin van een nieuw leven van bevrijding na vier eeuwen van Egyptische ballingschap en slavernij. Israël heeft echter niet hun civiele kalender die op *Rosj Hasjana* begint laten varen, en zo gebruiken zij vandaag nog steeds beide kalenders.

Het eerste van de jaarlijkse feesten begint met volle maan in de maand Nisan (twee weken na de nieuwe maan is het altijd volle maan): “In de eerste maand, op de veertiende dag van de maand, tegen het vallen van de avond, is het Pascha voor de HEERE” (Leviticus 23:5). Met de instelling van het Pascha werd de eerste formele richtlijn gelegd volgens welke Gods verlossingsplan voor de mens 1500 jaar later zijn finale vervulling zou krijgen met de kruisdood van Jezus Christus. Mozes heeft aan Israël gezegd:

“U moet een lam zonder enig gebrek hebben, een mannetje van een jaar oud. U moet het van de schapen of van de geiten nemen. U moet het in bewaring houden tot de veertiende dag van deze maand, en heel de verzamelde gemeenschap van Israël zal het slachten tegen het vallen van de avond. En zij zullen van het bloed nemen en het aan de beide deurposten strijken en aan de bovendorpel, aan de huizen waarin zij het eten zullen ... Want Ik zal in deze nacht door het land Egypte trekken en alle eerstgeborenen in het land Egypte treffen, van de mensen tot het vee. En Ik zal aan al de goden van de Egyptenaren strafgerichten voltrekken, Ik, de HEERE. En het bloed zal u tot een teken zijn aan de huizen waarin u verblijft. Als Ik het bloed zie, zal Ik u voorbijgaan en er zal geen

¹ Kantt. 67 SV: “het lichaam is van: Dat is, de betekenende zaak is Christus; dat is, in Christus vervuld. Want alle schaduwen des Ouden Testaments hebben op Christus en Zijne weldaden gezien, door wiens komst zij ook een einde hebben. Zie Joh. 1:17; Gal. 4:3, 4”.

plaag onder u zijn die verderf teweegbrengt, als Ik het land Egypte zal treffen” (Exodus 12:5-7, 12-13).

De zeven feesten beginnen met het slachten van een lam. De vervulling van het Pascha gebeurde bij de kruisiging van het vlekkeloze Lam van God Die in de volheid van de tijd mens geworden is om voor ons Zijn leven af te leggen. Petrus heeft naar dit grote offer van het Lam verwezen toen hij zei: “dat u niet met vergankelijke dingen, zilver of goud, vrijgekocht bent van uw zinloze levenswandel ... maar met het kostbare bloed van Christus, als van een smetteloos en onbevlekt Lam” (1 Petrus 1:18-19). Paulus voegt hierbij: “In Hem hebben wij de verlossing, door Zijn bloed, namelijk de vergeving van de overtredingen, overeenkomstig de rijkdom van Zijn genade” (Efeziërs 1:7).

Jesus is op vrijdag 14 Nisan (11 april 32²) gekruisigd, op de dag van de paschaviering van dit jaar. Hij is op het negende uur (3 u namiddag) gestorven (Markus 15:34-37), op precies hetzelfde uur dat het lam tijdens de eerste Pascha in Egypte geslacht is. Pilatus was verwonderd dat Jesus zo vlug gestorven was en heeft toestemming verleend voor Zijn begrafenis (Markus 15:42-45). Dit werd nog vóór zes uur vrijdagavond afgehandeld toen de sabbat zou beginnen en niemand dan begraven mocht worden (Lukas 23:52-54; Johannes 19:31). Volgens joodse stelsel van inclusieve tijdsberekening wordt een gedeelte van een dag ook als een volle dag beschouwd en daarom hoeven er geen 72 uren te verlopen tussen Christus’ kruisiging op een vrijdagnamiddag en Zijn opstanding vroeg op de zondagochtend.

Van het ogenblik dat Christus de losprijs voor onze zonde betaald heeft is de vervulling van de zeven feesten van groot belang voor alle mensen op aarde. Johannes de Doper heeft vóór Jesus’ kruisiging naar Hem gewezen en gezegd: “Zie het Lam van God, dat de zonde van de wereld wegneemt!” (Johannes 1:29). Hij zou niet enkel voor Israëls zonden sterven, maar ook voor deze van de hele wereld. Na Zijn zoendood zou Hij Zichzelf verder door de overblijvende feesten openbaren.

2. Het Feest van de Ongezuurde Broden

Het tweede feest volgt zonder onderbreking op het eerste en is een direct uitvloeisel daarvan:

“En op de vijftiende dag van die maand is het Feest van de ongezuurde broden voor de HEERE. Zeven dagen lang moet u dan ongezuurde broden eten” (Leviticus 23:6)

Volgens Johannes 19:31 was de sabbat die direct op Christus’ kruisiging volgde een grote dag. De reden hiervoor was dat dit tegelijk de wekelijkse sabbat én de eerste dag van het Feest van de Ongezuurde Broden was. Voor de orthodoxe joden is de betekenis van dit feest gelegen in zelfonderzoek en verootmoediging. Zuurdeeg is een beeld van zonde, daarom symboliseert het eten van ongezuurd brood het nastreven van een heilig leven. Tijdens de volle duur van het feest moest zuurdeeg uit hun huizen verwijderd worden (Exodus 12:15). Ook van de volgelingen van de Messias wordt verwacht dat zij zich geestelijk reinigen van het zuurdeeg van zonde en ongerechtigheid.

Wij zouden ook onszelf moeten identificeren met Christus zoals het ongezuurde brood³ symboliseert, dus dat wij alle zuurdeeg van zonde zouden mijden⁴. Paulus heeft gezegd:

“Uw roem is niet goed. Weet u niet dat een klein beetje zuurdeeg het hele deeg doorzuurt? Verwijder dan het oude zuurdeeg, opdat u een nieuw deeg zult zijn. U bent immers ongezuurd, want ook ons Paaslam is voor ons geslacht: Christus. Laten wij dus feestvieren, niet met oud zuurdeeg, ook niet met zuurdeeg van slechtheid en boosaardigheid, maar met ongezuurde broden van oprechtheid en waarheid” (1 Korinthiërs 5:6-8).

Zoals de joden vanouds op de knieën en met een lamp hun huizen doorzochten om elke kruimel brood dat met zuurdeeg gebakken was te verwijderen, zo moeten ook wij op onze knieën in het licht van Gods Woord onze levens onderzoeken en dan van alle ondeugd en boosheid afstand doen. Zonde

² Ik meen echter dat dit het jaar 30 moet zijn. Zie <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/70-jaarweken-Daniel.pdf>.

³ Johannes 6:51: “Ik ben het levende brood, dat uit de hemel neergedaald is; als iemand van dit brood eet, zal hij leven in eeuwigheid. En het brood dat Ik geven zal, is Mijn vlees, dat Ik geven zal voor het leven van de wereld”.

⁴ Vandaar dat ik het ook ERG ongepast vind Avondmaal te vieren met gegist of gezuurd brood, zoals de meeste kerken doen! Het Avondmaal werd ingesteld met het ONGEZUURDE BROOD en de RODE WIJN van het Paschamaal. De symboliek moet behouden blijven!

moet beleden en nagelaten worden (Spreuken 28:13). Zelfonderzoek en vernieuwde toewijding aan de Heer moeten geregelde activiteiten zijn in ons geestelijke leven. David heeft gebeden:

“Doorgrond mij, o God, en ken mijn hart, beproef mij en ken mijn gedachten. Zie of er bij mij een schadelijke weg is en leid mij op de eeuwige weg” (Psalm 139:23-24).

3. Het Feest van de Eerstelingen

Het derde feest staat bekend als het Feest van de Eerstelingen:

“Spreek tot de Israëlieten, en zeg tegen hen: Wanneer u in het land komt dat Ik u geven zal, en u de oogst ervan binnenhaalt, dan moet u de eerste schoof van uw oogst naar de priester brengen. Hij moet de schoof voor het aangezicht van de HEERE bewegen, opdat Hij een welgevallen in u vindt. Op de dag na de sabbat moet de priester de schoof bewegen” (Leviticus 23:10-11).

Israël is een gebied van winterse regenval en gedurende de lente wordt de eerste schoof van het graan als een beweegoffer voor de Heer gebracht. Dit moet uitdrukkelijk op de dag ná de sabbat (dus zondag) gebeuren en het was een erg belangrijke gebeurtenis die veel verder reikte dan de fysieke handeling van het binnenhalen van de oogst - de eerste schoof werd opgedragen om het volk van Israël acceptabel te maken voor de Heer.

Omdat het Pascha ook in de lentemaand gevierd wordt, is het Feest van de Eerstelingen in zijn tijdsbepaling én betekenis erg nauw verbonden met het Pascha. Tijdens de uittocht uit Egypte was het graan bijna gereed om geoogst te worden (Exodus 9:31). Dit draagt bij aan de betekenis van de lentemaand Nisan als het begin van een nieuw leven. Niet enkel stond Jezus op uit het graf⁵ in die maand, maar de joden werden ook uit Egypte geleid in die zelfde maand Nisan. Een ontmoeting met het Lam van God, dat de zonden wegneemt, is ook voor ons het begin van een nieuw leven in de Heer. Wij moeten aan Zijn dood en opstanding gelijkvormig worden (Romeinen 6:5).

In het jaar van Jezus' kruisdood werd de ceremonie opgedragen op zondagmorgen - de dag waarop Jezus opstond uit het graf. Het was de dag na de sabbat: “En toen Jezus opgestaan was, 's morgens vroeg op de eerste dag van de week, verscheen Hij eerst aan Maria Magdalena” (Markus 16:9).

De graankorrel die in de grond is gevallen en gestorven is, heeft op deze zondagochtend zijn eerste vrucht opgeleverd. Deze heeft het oogstseizoen ingeluid en de hele oogst die daarna ingezameld zou worden geheiligd. Slechts Jezus alleen kon de eerstelingschoof zijn die aan God geofferd werd om de hele oogst die in Zijn Naam ingezameld wordt te heiligen en voor God welgevallig te maken. Hij is de eersteling die uit de dood opstond, en heeft het zodoende voor vele mensen mogelijk gemaakt om uit de dood van het oude leven op te staan en deel uit te maken van de grote oogst voor het koninkrijk der hemelen.

Het is belangrijk te letten op de bepaling dat dit feest specifiek op een zondag gevierd moest worden. Het vertegenwoordigt profetisch een overgang van het oude verbond naar het nieuwe verbond. Zondag is de eerste dag van een nieuwe week en symbolisch het begin van een nieuwe dispensatie in Gods raadsplan voor de mens. In deze bedeling wordt de opstanding van Jezus spontaan elke week op zondag gevierd. Het feest van de eerstelingschoof in Leviticus 23 is de vroegste aanduiding in het Oude Testament van een toekomstige zondagviering als een Christusfeest. Op die dag verkondigen wij de boodschap: Hij is opgestaan, Hij leeft! De Heer Jezus Zelf heeft op de zondag van Zijn opstanding de eerste bijeenkomst van de nieuwe bedeling toegesproken, alsook een week later, weer op een zondag, de tweede (Johannes 20:19-29). Daarna zijn de discipelen spontaan op zondag bijeengekomen (vgl. Handelingen 20:7 en 1 Korinthiërs 16:1-2), terwijl de uitstorting van de Heilige Geest als de geestelijke toerusting voor wereldevangelisatie, ook op een zondag plaatsgevonden heeft.

4. Het Pinksterfeest

Het Pinksterfeest staat ook als het Wekenfeest bekend omdat het precies zeven weken na het Feest van de eerstelingen opgedragen word:

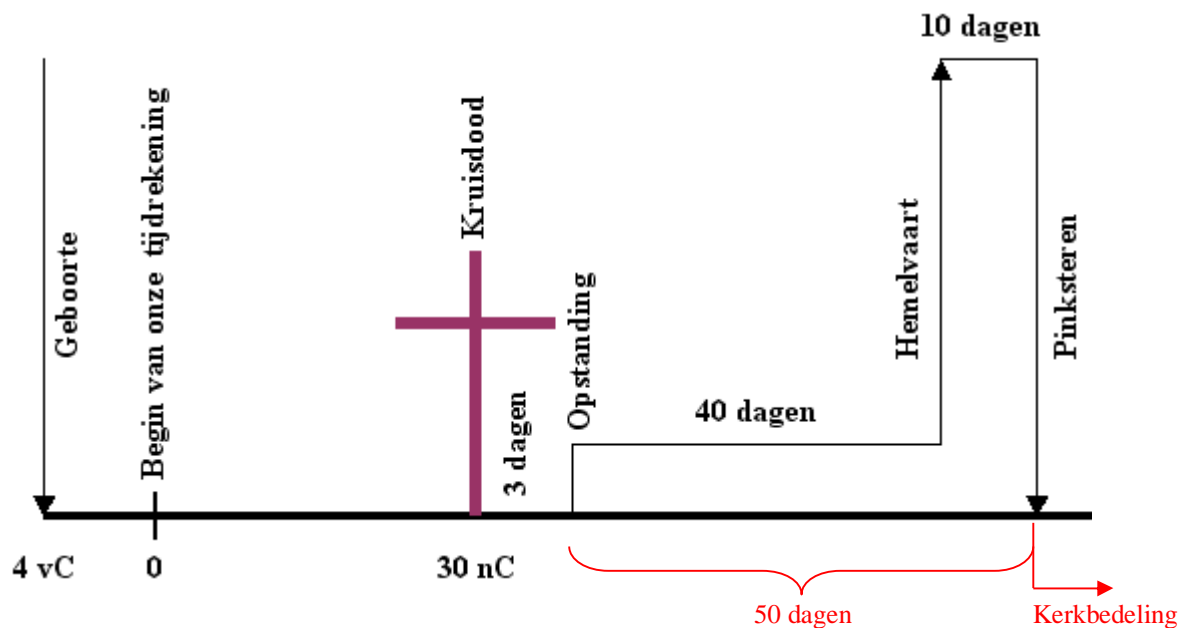
⁵ Samen met de eerstelingen van de opstanding: Mattheüs 27:52-53.

“U moet dan vanaf de dag na de sabbat gaan tellen, vanaf de dag dat u de schoof van het beweegoffer gebracht hebt. Zeven volle weken zullen het zijn. Tot de dag na de zevende sabbat moet u vijftig dagen tellen. Dan moet u de HEERE een nieuw graanoffer aanbieden” (Leviticus 23:15-16).

Het is betekenisvol dat dit feest ook op een zondag gevierd wordt - de dag na de zevende sabbat. Dat maakt vijftig dagen. Het feest van de vijftigste dag wordt het Pinksterfeest genoemd, afgeleid van het Griekse woord “pentecoste” wat “vijftigste” betekent.

Op deze dag herdenken de joden het formele begin van de bedeling van de Wet. Zij geloven dat de bevrijde Israëlieten op de 50ste dag na de viering van het Pascha en hun uittocht uit Egypte bij de berg Sinai waren waar Mozes de tien geboden ontving (zie Exodus 19:1-3). Het was voor zo'n orthodox Pinksterfeest dat joden uit verschillende landen in Jeruzalem bij elkaar waren op die bijzondere zondagochtend toen de Heilige Geest uitgestort werd, zoals in Handelingen 2 is beschreven.

Het Pinksterfeest kende dus zijn christelijke vervulling op de dag waarop het oudtestamentische Pinksterfeest gevierd werd. De 50 dagen tussen het beweegoffer van de eerstelingschoof en het Pinksterfeest is aan het begin van het Nieuwe Testament verlopen tussen de opstanding van Jezus en de uitstorting van de Heilige Geest.

Na de zondag van Jezus' opstanding zijn er 40 dagen tot aan Zijn hemelvaart verlopen (Handelingen 1:2-3), en daarna verder tien dagen tot aan de uitstorting van de Heilige Geest. Na de donderdag van de hemelvaart hebben de discipelen zich tien dagen in de bovenzaal⁶ verootmoedigd en gebeden om de belofte van de Heilige Geest te ontvangen. Op de dag na de zevende sabbat vanaf de opstanding is de Heilige Geest over hen uitgestort.

De orthodoxe joden die voor het vieren van hun Pinksterfeest, voorgeschreven door de wet bijeen waren, hebben helemaal niet gemerkt dat de wet overgegaan was in de genade en dat de bedeling van de kerk onder alle naties op die dag begonnen was. Zij waren geestelijk verblind omdat zij niet voor Jezus kozen als de beloofde Messias en het Lam van God, en daarom zijn zij blijven vasthouden aan de schaduwen van de oudtestamentische feesten tot op vandaag toe.

Als de vervulling van het Pascha door de kruisdood van Jezus niet erkend wordt, blijft het verlossingsplan van de Heer voor de betrokken persoon voor hen verborgen. Zulke mensen gaan door met de voortzetting van de schaduwachtige gebruiken van het Oude Testament, inbegrepen van de wekelijkse sabbat op de zevende dag. Een christen mag niet deelnemen aan deze feesten die slechts van waarde waren in de tijd vóór de komst van Christus. Ieder die de vervulling van de eerste vier feesten ontkent, verloochent door implicatie ook de Messias die ze vervuld heeft.

Gelovigen hebben echter terwille van de bevestiging en versterking van hun geloof alle reden om de betekenis van belangrijke gebeurtenissen, die tijdens Jezus' eerste komst plaatsgevonden hebben, te

⁶ Zie Handelingen 1:13.

begrijpen en in hun geest te memoriseren. En we moeten ons tenvolle met Jezus Christus als het ongezuurde levensbrood identificeren opdat wij Zijn heiligheid deelachtig zouden worden (1 Korinthiërs 5:6-8).

Het feit dat het Pinksterfeest door een aftelling van 50 dagen aan het Paschafeest verbonden is, is een aanduiding dat het er een wezenlijk deel van is. Het staat in verband met de geestelijke toerusting die een christen nodig heeft om een getuige van Jezus Christus te kunnen zijn en die geroepen is om de wereld te evangeliseren:

“En Hij zei tegen hen: Zo staat er geschreven en zo moest de Christus lijden en uit de doden opstaan op de derde dag. En in Zijn Naam moet onder alle volken bekering en vergeving van zonden gepredikt worden, te beginnen bij Jeruzalem. En u bent van deze dingen getuigen. En zie, Ik zend de belofte van Mijn Vader op u; maar blijft u in de stad Jeruzalem, totdat u met kracht uit de hoogte bekleed zult worden” (Lukas 24:46-49).

De discipelen hebben zich inderdaad tien dagen lang in Jeruzalem verootmoedigd voordat zij met de Heilige Geest vervuld werden. Toen pas hebben zij de kracht ontvangen om getuigen van Jezus te kunnen zijn. Hij heeft vlak voor Zijn hemelvaart gezegd:

“Maar u zult de kracht van de Heilige Geest ontvangen, Die over u komen zal; en u zult Mijn getuigen zijn, zowel in Jeruzalem als in heel Judea en Samaria en tot aan het uiterste van de aarde” (Handelingen 1:8).

Op de dag dat de Heilige Geest uitgestort werd, hebben de discipelen in een aantal bekende talen gesproken die door de hoorders uit vijftien verschillende landen of volken begrepen werden, alhoewel de discipelen al deze talen en dialecten niet geleerd hadden (Handelingen 2:6-12). Het was duidelijk een overgangsgave tijdens de omchakeling van een Israëlgeoriënteerd evangelie naar een evangelieboodschap die ingesteld was op de geestelijke behoeften van alle volken en talen op aarde. De vervulling van de zeven feesten heeft ten nauwste met de redding van alle mensen te maken, en daarom moet iedereen in zijn eigen taal over de hele raad van God over de redding van een verloren mensdom ingelicht worden.

De inzameling van de Oogst

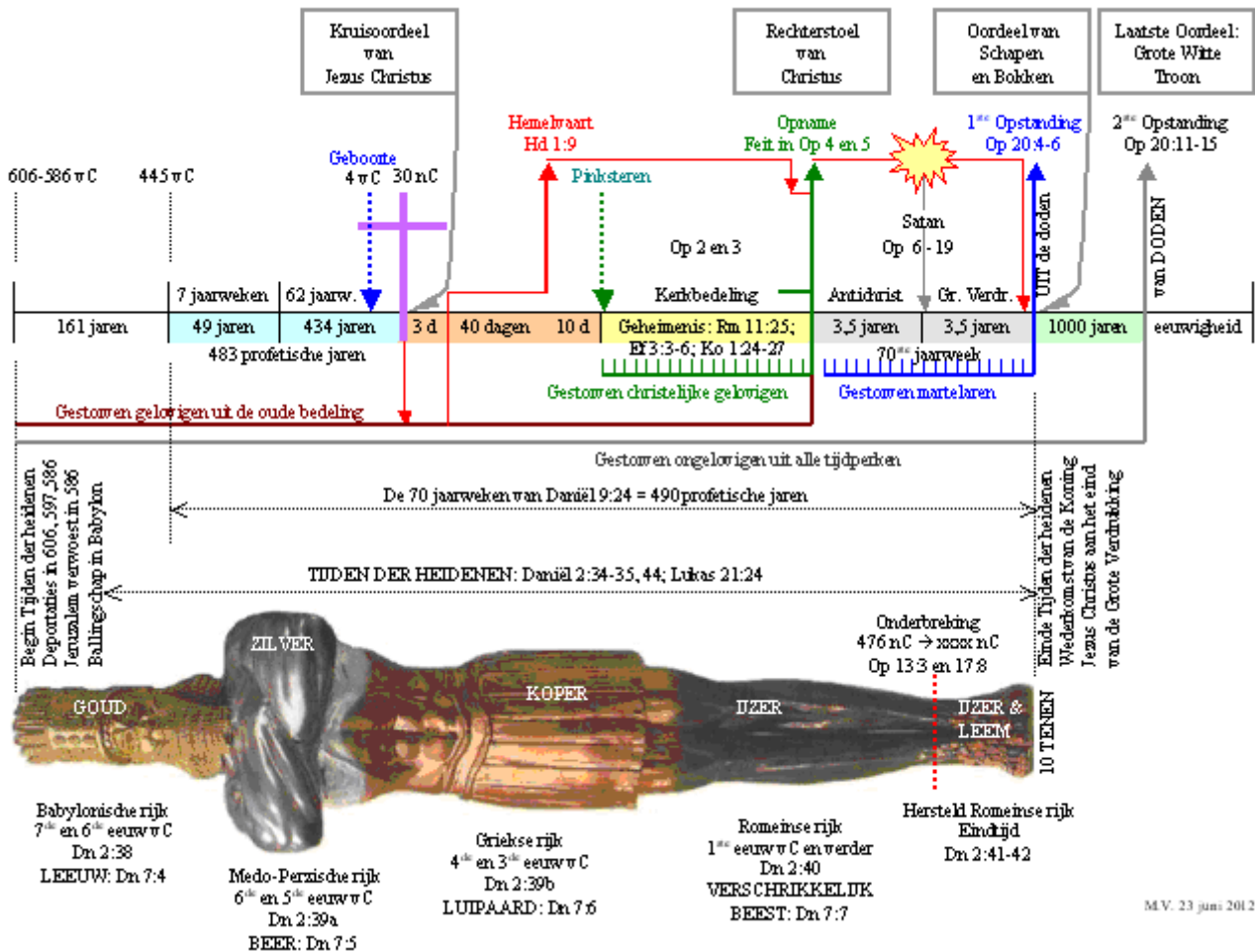
Na het Pinksterfeest volgt er een onderbreking van vier maanden waarin de oogst ingezameld wordt. Aan het einde daarvan, in de zevende maand op Israëls godsdienstige kalender, worden de overblijvende feesten kort na mekaar gevierd. De lange periode tussen de twee groepen feesten duiden profetisch op de bedeling van de kerk, waarin een oogst voor het koninkrijk der hemelen ingezameld wordt. Het is een tijd waarin volgehouden arbeid in de oogstvelden moet verricht worden zodat de opgelegde taak binnen de toegelaten genadetijd afgehandeld kon worden.

Jezus heeft tegen agnostische joden, die Hem tijdens Zijn eerste komst verwierpen, gezegd: “Want Ik zeg u: U zult Mij van nu af aan niet zien, totdat u zegt: Gezegend is Hij Die komt in de Naam van de Heere!” (Mattheüs 23:39). Het voegwoord “totdat” betekent “tot op het ogenblik dat ...” en impliceert dus erg duidelijk een eind van een lang tijdperk van Israëls nationale ongeloof. Wanneer Christus terugkomt, zal Hij Zijn voeten op de Olijfberg van Jeruzalem zetten (Zacharia 14:4-5), en dit veronderstelt dat de bijbelse inwoners van Jeruzalem (de joden) terug moeten zijn in hun land. Tijdens deze tweede ontmoeting zullen zij Hem niet weer verwerpen maar Hem tenvolle aanvaarden. Zij zullen opzien naar Hem Die zij doorboord hebben en zij zullen bitter rouwen en klagen (Zacharia 12:10). Het hele overblijfsel van Israël zal dan met Hem verzoend worden.

De Heer Jezus heeft andermaal het woord “totdat” gebruikt toen Hij voor de joodse volksleiders zei: “En Jeruzalem zal door de heidenen vertrapt worden, totdat de tijden van de heidenen vervuld zullen zijn” (Lukas 21:24). Wanneer Hij aan het eind van de verdrukking, na de kerkbedeling van wereld- evangelisatie, op de Olijfberg zal neerdalen, zal het herstel van Israël en Jeruzalem een finaal stadium bereiken. Hij zal door de Kidronvallei en de Oostpoort, die thans nog toegebouwd is, naar de tempelberg opgaan en het vervallen koninkrijk van David weer oprichten (Lukas 1:32; Handelingen 15:16-17). Dan zal de vertreding van Jeruzalem finaal beëindigd worden, want de tempelberg is vandaag nog in het beheer van moslims.

Ook Paulus heeft verwezen naar Israëls lange tijd van geestelijke verharding, en aangetoond dat dit met de kerkbedeling van werldevangelisatie zou samenvallen, waarna Israël als volk gered zal worden: “Want ik wil niet, broeders, dat u geen weet hebt van dit geheimenis (opdat u niet wijs zou zijn in eigen oog), dat er voor een deel verharding over Israël is gekomen, totdat de volheid van de heidenen is binnengegaan. En zo zal heel Israël zalig worden, zoals geschreven staat: De Verlosser zal uit Sion komen en zal de goddeloosheden afwenden van Jakob” (Romeinen 11:25-26).

Israëls progressieve eindtijdse herstel is voor ons een vaste aanduiding dat de tijd van werldevangelisatie en de tijden der heidenen (of tijden der naties) naar hun eindfase spoeden. Daarna zullen de laatste drie feesten vervuld worden, waarna het koninkrijk van God als een zichtbare werkelijkheid op aarde gevestigd zal worden.

De Tijden der Heidenen

Groter schema hier: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Babel-tot-Eeuwigheid.pdf>

5. Het Feest van de Bazuinen

De zevende maand (gewoonlijk in september) is het einde van het oogstseizoen en wordt ingeluid door een heilige dag van bazuingeschal: “Spreek tot de Israëlieten en zeg: In de zevende maand, op de eerste dag van de maand, moet u een rustdag houden, een gedenkdag aangekondigd door bazuingeschal, een heilige samenkomst” (Leviticus 23:24). De orthodoxe joden blazen op deze dag, alsook op de 2de Tisjri, op verschillende tijden van de dag, de ramshoorn (*sjofar*) in hun synagogen. Op de tweede dag, tegen de avond, blaast de laatste bazuin om de finale inzameling van de oogst aan te kondigen. Dit is de laatste bazuin van het oogstfeest.

Het feest van de bazuinen zal vervuld worden wanneer Jezus Christus de hemelse oogst onder alle naties inzamelt. Paulus zegt: “Want de Heere Zelf zal met een groep, met de stem van een aartsengel en met een bazuin van God neerdalen uit de hemel. En de doden die in Christus zijn, zullen eerst opstaan. Daarna zullen wij, de levenden die overgebleven zijn, samen met hen opgenomen worden in de wolken, naar een ontmoeting met de Heere in de lucht. En zo zullen wij altijd bij de Heere zijn” (1 Thessalonicenzen 4:16-17).

In Israëls feestprogramma volgen er na de 1ste en 2de Tisjri, de zogenaamde “zeven verschrikkelijke dagen” waarin gelovige joden zich verootmoedigen, vasten, hun zonden belijden en goeddoen aan anderen opdat zij de gunst van de Heer kunnen verkrijgen. Dit wordt gedaan als voorbereiding van de grote Verzoendag die op 10 Tisjri gevierd wordt, opdat de Heer hen zal zegenen en niet veroordelen.

Deze zeven dagen duiden profetisch op de zeven jaar van de verdrukking, de 70ste jaarweek van Daniël (Daniël 9:27). [Zie het schema hierboven]. In een tijd van grote benauwdheid zullen Israël en de naties ofwel de ware Messias zoeken en aannemen, ofwel een verbond met de valse messias sluiten, tot hun eigen ondergang.

6. De Grote Verzoendag

De Grote Verzoendag (*Jom Kippoer*) is de belangrijkste godsdienstige feestdag in Israël, en het was traditioneel de enige dag van het jaar waarop de hogepriester het Allerheiligste achter het voorhangsel kon binnengaan om verzoening te doen voor de zonden van het volk: “Alleen op de tiende dag van deze zevende maand is de Verzoendag. U moet een heilige samenkomst houden. U moet uzelf dan verootmoedigen en de HEERE een vuuroffer aanbieden” (Leviticus 23:27).

Dit feest zal profetisch vervuld worden wanneer de Messias bij Zijn wederkomst Zijn voeten op de Olijfberg zet en elk oog Hem zal zien, ook zij die Hem doorstoken hebben. Op die dag zal Hij met Israël als volk verzoend worden. Dan zal er volgens Daniël 9:24, eeuwige gerechtigheid voor Israël aanbreken en het zal ook in de heerlijkheid van het tenvolle herstelde Jeruzalem gezien kunnen worden. Op deze erg dramatische dag na de grote verdrukking zal er ook een overblijfsel van de naties met Christus verzoend worden. Volgens Mattheüs 24:29-30 zullen alle stammen van de aarde rouw bedrijven over hun zonden wanneer zij de Zoon des mensen zullen zien komen op de wolken.

Voor ons als christenen is de kruisiging de Grote Verzoendag, maar tal van ongerechten uit Israël en de naties zullen pas tijdens Jezus' wederkomst Zijn zoenoffer aanvaarden en wenen over hun zonden. Hun grootste zonde zal zijn dat zij Hem als Verlosser van de wereld verworpen hebben.

7. Het Loofhuttenfeest (of Feest van de Tabernakelen)

“Spreek tot de Israëlieten en zeg: Vanaf de vijftiende dag van deze zevende maand is het zeven dagen lang Loofhuttenfeest voor de HEERE ... Zeven dagen moet u in de loofhutten wonen. Alle ingezetenen van Israël moeten in loofhutten wonen, zodat de generaties na u weten dat Ik de Israëlieten in loofhutten liet wonen, toen Ik hen uit het land Egypte geleid heb. Ik ben de HEERE, uw God” (Leviticus 23:34, 42-43).

Dit is ten eerste een vreugdefeest dat na de finale inzameling van de oogst⁷ gevierd wordt om de Heer voor al Zijn weldaden van dat betrokken jaar en voor de gehele oogst te danken. Ten tweede heeft dit feest een terugwaartse verwijzing naar de uittocht uit Egypte toen de kinderen van Israël in hutten in de woestijn verbleven hebben. Als herinnering hieraan slapen veel mensen ook vandaag nog tijdens het feest in hutten of onder looftakken in hun tuin en danken de Heer dat Hij hun voorvaders veilig door de gevaarlijke wildernis heeft geleid en naar het Beloofde Land gebracht heeft. Ten derde heeft het feest een toekomstgerichtheid doordat het duidelijk met de komst van de Messias verbonden wordt. Dan zal de oogst onder Israël en de naties ingezameld zijn en de Messias zal dan op aarde vanuit Jeruzalem regeren.

Met de tweede komst van Christus zal het Loofhuttenfeest in volle vervulling gaan. Dan zullen allen samen de Heer loven voor hun verlossing uit de slavernij van de zonde, en ook omdat Hij hen in moeilijke dagen op aarde gedragen heeft totdat zij hun heerlijke bestemming bereikt hebben. Voor de

⁷ Het Loofhuttenfeest wordt ook het “Feest van de Inzameling” genoemd. Exodus 23:14-16: “Driemaal per jaar moet u voor Mij een feest vieren [= de drie grote feesten: Ongezuurde broden, Pinksteren en Loofhuttenfeest]. Het Feest van de ongezuurde broden moet u in acht nemen. ... Ook het Feest van de oogst, van de eerste vruchten van uw werk ... En het Feest van de Inzameling, aan het einde van het jaar, wanneer u de vruchten van uw werk van het veld ingezameld hebt”. Men denke aan de oogst van druiven en vruchten, die in de herfst kwam. Men verzamelde gelijk ook de verschillende soorten looftakken (Leviticus 23:40, SV1977 en KJV) voor het bouwen van loofhutten (Nehemia 8:14-19).

grote oogst van gelovigen die ingezameld werd zal eer en dankzegging aan Hem gebracht worden. Dit feest zal dus ook een wereldwijde vervulling hebben.

“Het zal geschieden dat al de overgeblevenen van alle heidenvolken die tegen Jeruzalem zijn opgerukt, van jaar tot jaar zullen opgaan om zich neer te buigen voor de Koning, de HEERE van de legermachten, en om het Loofhuttenfeest te vieren” (Zacharia 14:16).

Persoonlijke beleving

Wat is uw persoonlijke beleving bij deze Christusfeesten? De geestelijke pelgrimsreis van elk gered mens begint bij het Lam dat voor ons geofferd werd, m.a.w. bij het kruis van Jezus waar de straf voor onze zonden betaald werd. Na de belijdenis en aflegging van onze zonden, staan wij samen met Christus in een nieuw leven op. Daarna gaan wij voort om door verootmoediging en overgave op de vervulling van de Geest te wachten. De toerusting met kracht uit den hoge stelt ons in staat om getuigen van Jezus te zijn en betrokken te raken bij de inzameling van de oogst voor het koninkrijk der hemelen. Hiermee wil de Heer ons bezig vinden wanneer de bazuin voor de ontmoeting met Hem weldra zal klinken.

Diegene die achterblijft wanneer de Heer Zijn kinderen komt ophalen, zal de grootste verdrukking aller tijden onder de tirannie van de Antichrist tegemoet gaan. Wanneer de heiligen na zeven jaar samen met Christus terugkeren naar de aarde, wordt het rijk van de Antichrist in de slag van Armageddon verdelgd en het Messiaanse rijk op aarde gevestigd. Om te delen in de finale triomf van de Heer Jezus, moeten wij de hele weg met Hem gaan en ook ondervinden wat het is om door de wereld verdrukt en verworpen te worden. Het is slechts als wij samen met Hem lijden, dat wij ook samen met Hem verheerlijkt zullen worden en samen met Hem zullen regeren (Romeinen 8:17; Filippenzen 1:28-29; 2 Thessalonicenzen 1:5; 2 Timotheüs 2:12; 1 Petrus 5:10).

Omdat de volgelingen van Jezus een moeilijk en smal pad moeten bewandelen, zijn velen van hen niet bereid om hun kruis op te nemen en als discipelen van Christus hun licht te laten schijnen in deze boze wereld (Lukas 9:23). Zij zoeken liever een gemakkelijke uitweg, door het claimen van een probleemvrij leven van een Millennium-nu ervaring. Door zo te doen, volgen zij de leringen van het zgn. welvaartsevangelie en de koninkrijk-nu theologie. Zij zijn degenen die niet voorbereid zijn om zichzelf te laten kruisigen voor de wereld, of de wereld voor hen als gekruisigd te zien. Het kostenplaatje van het dikwijls eenzame pad van dienstbaarheid en strijd te bewandelen met de Heer is voor hen te hoog. Zij vinden het hard te accepteren dat ware gelovigen vreemdelingen en pelgrims zijn in een wereld die in de macht van de duivel ligt (Hebreeën 11:13; 1 Johannes 5:19).

In Egypte was er slechts redding voor diegenen die achter het bloed van het lam schuilden. Zij zijn een reis begonnen die na vele beproevingen uiteindelijk naar het Land van Belofte heeft geleid. Bent ook u op deze reis, en maakt u vorderingen in uw geestelijke leven?